

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaiszeci și trei

Dezvăluirea profeției: Explorarea capitolului al unsprezecelea din Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-28

Acum vom începe să parcurgem capitolul unsprezece din cartea lui Daniel.

Și eu, în anul întâi al lui Dariu Medul, chiar eu, am stat ca să-l sprijin și să-l întăresc. Iar acum îți voi arăta adevărul. Iată, în Persia se vor ridica încă trei împărați; iar al patrulea va fi cu mult mai bogat decât toți și, prin tăria pe care i-o dau bogățiile sale, îi va stârni pe toți împotriva împărăției Greciei. Și se va ridica un împărat puternic, care va domni cu mare stăpânire și va face după voia lui. Iar când se va ridica, împărăția lui va fi sfărâmată și va fi împărțită spre cele patru vânturi ale cerului; și nu va reveni urmașilor lui, nici potrivit stăpânirii pe care a exercitat-o, căci împărăția lui va fi smulsă și va fi dată altora, în afara de aceștia. Daniel 11:1-4.

Gabriel începe prin a-l înștiința pe Daniel că a lucrat și cu Dariu în anul întâi al acestuia, care este anul în care nepotul lui Dariu, generalul său, a cucerit Babilonul și l-a ucis pe Belșatar. Daniel primește această vedenie în al treilea an al lui Cyrus, potrivit versetului întâi al capitolului zece, astfel încât Gabriel îi desemnează atât pe Dariu, cât și pe Cyrus drept simboluri care reprezintă "vremea sfârșitului". Babilonul, împreună cu Belșatar, au căzut în mâinile Imperiului medo-persan în anul 538 î.Hr.

„Cyrus a asediat Babilonul, pe care l-a cucerit prin vicleșug în 538 î.Hr., iar odată cu moartea lui Belșatar, pe care perșii l-au ucis, împărăția Babilonului a încetat să mai existe.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 46.

În anul 538 î.Hr., Daniel a consemnat capitolul nouă.

„Viziunea consemnată în capitolul precedent [capitolul opt] a fost dată în al treilea an al lui Belșatar, în anul 538 î.Hr. În același an, care a fost și cel dintâi al lui Darius, au avut loc evenimentele relatate în acest capitol [capitolul nouă].” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

În anul întâi al lui Dariu, care a fost al treilea și ultimul an al lui Belșatar, în 538 î.Hr., Domnul a pedepsit țara haldeilor și a prefăcut-o în pustiu.

Și toată țara aceasta va fi o pustietate și o groază; iar aceste neamuri vor sluji împăratului Babilonului șaptezeci de ani. Iar când se vor împlini șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, și voi pedepsi țara Haldeilor și o voi face pustiiri veșnice. Ieremia 25:11, 12.

În versetul zece, Domnul folosește cuvântul „după”, în timp ce introduce pedepsirea Babilonului. „După” ce Babilonul va fi prefăcut într-o pustietate, Domnul Își va împlini lucrarea Sa cea bună pentru poporul lui Dumnezeu.

Căci așa zice Domnul: După ce se vor împlini șaptezeci de ani la Babilon, vă voi cerceta și voi împlini față de voi cuvântul Meu cel bun, făcându-vă să vă întoarceți în locul acesta. Ieremia 25:10.

Robia de șaptezeci de ani a început în anul 606 î.Hr.

„Începând cu anul 606 î.Hr., cei șaptezeci de ani, Daniel a înțeles că ei se apropiau acum de încheierea lor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Cei șaptezeci de ani de captivitate au început în 606 î.Hr. și s-au încheiat în 536 î.Hr., adică la doi ani după moartea lui Belșatar și pustiirea Babilonului în 538 î.Hr. Acesta era al treilea an al lui Cyrus. Gabriel plasează profetia Râului Hidechel în al treilea an al lui Cyrus și începe relatarea capitoului unsprezece prin a face referire la primul an al lui Darius, iar prin aceasta identifică doi ani specifici. Atât 538 î.Hr., cât și 536 î.Hr. au fost vremi hotărâte: 538 î.Hr. a fost vremea hotărâtă pentru încheierea profetiei celor șaptezeci de ani, iar 536 î.Hr. a fost vremea profetică hotărâtă când, „după” 538 î.Hr., Domnul avea să îplinească buna Sa lucrare pentru poporul Său.

538 î.Hr. și 536 î.Hr. sunt amândouă „vremuri hotărâte” și sunt reprezentate prin două figuri istorice, dintre care una este întâiul rege al Mediei, iar cealaltă, întâiul rege al Persiei. Sfârșitul celor șaptezeci de ani în care Israelul literal a fost în robie în Babilonul literal a reprezentat perioada de o mie două sute șaiszeci de ani în care Israelul spiritual a fost în robie în Babilonul spiritual, din anul 538 d.Hr. până în 1798. 1798 a fost o „vreme hotărâtă”, iar apoi a început perioada identificată profetic drept „vremea sfârșitului”. 538 î.Hr. și 536 î.Hr., fiecare dintre ele fiind reprezentată ca o „vreme hotărâtă”, marchează de asemenea începutul unei perioade reprezentate drept „vremea sfârșitului”.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost cu adevărat în robie în timpul acestei lungi perioade de persecuție necruțătoare, tot așa cum copiii lui Israel au fost ținuti captivi în Babilon în timpul perioadei exilului.” Profeti și Regi, 714.

Toată profetia se adresează mai specific zilelor din urmă decât zilelor în care au fost împlinite pentru prima dată; astfel, anul 538 î.Hr. și împăratul Darius, împreună cu anul 536 î.Hr. și împăratul Cyrus, reprezintă „vremea sfârșitului” în 1989, iar cei doi împărați îi prefigurează pe președintele Reagan și pe președintele Bush cel dintâi. Anii 538 î.Hr. și 536 î.Hr. reprezintă un reper profetic care este împlinit, ambele date fiind înțelese ca reprezentând același reper. Reperul profetic al „vremii sfârșitului” este alcătuit din două simboluri și, uneori, ca în cazul lui Reagan și Bush cel dintâi, ambele simboluri sunt împlinite în același an. Însă aceasta este excepția de la regulă, căci reperul profetic al „vremii sfârșitului” în vremea lui Moise a fost nașterea atât a lui Aaron, cât și a lui Moise, despărțită de trei ani. În istoria lui Hristos, a fost nașterea lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos, despărțită de șase luni.

În istoria antihristului, „timpul sfârșitului” a fost 1798 și 1799. Revoluția Franceză este un subiect al profetiei și a început în 1789, durând zece ani și încheindu-se în 1799, la vremea ei hotărâtă, așa cum 1798 a fost o vreme hotărâtă. Împreună, ele identifică rana de moarte dată fiarei, precum și femeia care a călărit și a domnit peste fiară. Darius a fost regele care și-a învins dușmanul

trimițându-și armata prin „zid”, și el îl reprezintă pe Reagan, care și-a învins dușmanul dărâmand zidul „Cortinei de Fier”. Cyrus îl reprezintă pe Bush cel dintâi, căci Cyrus este cunoscut drept Cyrus cel Mare, iar George Bush cel dintâi este Bush cel mare, iar Bush cel de pe urmă este Bush cel mic.

Fiindcă acești doi regi și cele două date pe care le reprezintă constituie, de fapt, un singur simbol. Una dintre date marchează cei șaptezeci de ani în care Babilonul avea să stăpânească. Acea perioadă de șaptezeci de ani și-a atins timpul rânduit în 538 î.Hr. și este reprezentată de Darius. Încheierea celor șaptezeci de ani ai robiei a ajuns la timpul rânduit în 536 î.Hr. și este reprezentată de Cir. Împreună, acestea reprezintă "timpul sfârșitului", când lumina profetică urma să fie desigilată. În 1798, primul înger din Apocalipsa paisprezece a venit în "timpul sfârșitului", iar Sora White spune că acel înger "nu era nimeni altul decât Isus Hristos".

În al treilea an al lui Cyrus, Mihail, căpetenia poporului lui Dumnezeu și arhanghelul îngerilor, a coborât ca să intre în legătură cu Cyrus și să confirme lumina care avea să-l conducă pe Cyrus să dea primul dintre cele trei decrete, care aveau să îngăduie poporului lui Dumnezeu să se întoarcă la Ierusalim și să rezidească cetatea, sanctuarul, străzile și zidurile. Acea lucrare preînchipuia lucrarea primului și celui de-al doilea înger, care a început la „timpul sfârșitului”, în 1798.

Pogorârea lui Mihail la timpul sfârșitului, în zilele lui Darius și Cyrus, a reprezentat sosirea primului înger în 1798, iar împreună ele marchează sosirea aceluiași înger, la „timpul sfârșitului”, în 1989. Anul 1989 a început perioada „timpului sfârșitului” și a fost, de asemenea, o vreme hotărâtă. O vreme hotărâtă identifică încheierea unei perioade profetice de timp. Răzvrătirea din 1863, la primul „Kadesh” pentru Israelul spiritual modern, a fost începutul unei perioade de o sută douăzeci și șase de ani, care s-a încheiat la „vremea hotărâtă” în 1989. O sută douăzeci și șase este o zeciuială, sau a zecea parte, dintr-o mie două sute șaiszeci, iar la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani, în 1798, mișcarea primului înger a intrat în istorie. La sfârșitul celor o sută douăzeci și șase de ani, în 1989, mișcarea celui de-al treilea înger a intrat în istorie.

În versetul întâi al capitolului unsprezece din Daniel, Gabriel este atent și precis în identificarea faptului că istoria reprezentată începe cu Cyrus, la vremea sfârșitului, în 1798. Acolo, Cyrus cel Mare îl reprezintă pe Bush cel mai mare, care avea să fie urmat de trei regi, iar apoi de un al patrulea rege, care avea să fie mult mai bogat decât toți. Astfel, al patrulea rege bogat, care întărește toată Grecia, este al șaselea președinte de la 1989 încoace.

În evenimentele capitolului zece, Daniel este înfățișat ca fiind în doliu, iar în experiența sa de doliu este transformat după chipul lui Hristos, pe măsură ce contemplă vedenia. Perioada de douăzeci și una de zile de doliu reprezintă o perioadă de moarte care se încheie cu o înviere. În capitolul zece, Mihail S-a pogorât din cer, iar în Iuda șapte, când El Se pogoară, Îl învie pe Moise. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, Moise (și Ilie) au fost uciși și sunt morți pe stradă timp de trei zile și jumătate simbolice. Apoi Moise (împreună cu Ilie) sunt înviați de „un glas mare”.

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

„Glasul cel mare” care înviază este glasul arhanghelului, iar arhanghelul este Mihail.

Căci Însuși Domnul Se va pogori din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; și morții în Hristos vor învia întâi. 1 Tesaloniceni 4:16.

Istoria în care Moise și Ilie sunt uciși și înviați este istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea istorie a început la 11 septembrie 2001 cu „prima voce” a îngerului din Apocalipsa optsprezece, pe care sora White o identifică drept sosind atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate. „A doua voce” din capitolul optsprezece al Apocalipsei răsună la legea duminicală care va veni în curând, când cealaltă turmă a lui Dumnezeu este chemată să iasă din Babilon. În acea istorie, istoria sigilării, Daniel este prezentat ca fiind schimbat în chipul lui Hristos prin contemplarea viziunii „marah”, care este expresia feminină a viziunii „mareh”. Ea este viziunea „cauzativă”, care „face” ca imaginea contemplată să fie reprodusă în cei care o contemplă.

Acea istorie a pecetluirii și a transformării lui Daniel din capitolul zece include coborârea lui Mihail, când El îi învie și îi transformă pe cei reprezentați de Moise, Ilie și Daniel. El înfăptuiește învierea cu "glasul cel mare" al arhanghelului, oferind astfel un al treilea "glas", la mijloc între primul și ultimul glas, care sunt amândouă unul și același glas, căci amândouă sunt glasul din capitolul optsprezece al Apocalipsei. Glasul de la mijloc este locul în care este reprezentată răzvrătirea, căci atunci când Mihail l-a înviat pe Moise, El nu a intrat în dispută cu Satana, deși Satana, autorul răzvrătirii, era acolo să protesteze.

Însă arhanghelul Mihail, când, împotriva diavolului, a purtat cu el o dispută cu privire la trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: "Domnul să te mustre." Iuda 7.

Începutul timpului de sigilare, care a început la 11 septembrie 2001 și se încheie la legea duminicală ce va veni în curând, este marcat cu semnătura „Adevărului”, căci, la mijlocul acelei perioade, în iulie 2023, glasul cel mare al arhanghelului a început lucrarea de înviere a morților în Hristos, care aleg să audă glasul Său de la mijloc. Observați că 2023 vine la douăzeci și doi de ani după 2001, iar douăzeci și doi este a zecea parte din două sute douăzeci, care este simbolul legăturii dintre Divinitate și omenire și este, de asemenea, un simbol al restaurării.

În iulie 2023, îngerul cel puternic, care nu este nimeni altul decât Isus Hristos, și care este Adevărul, care este de asemenea Mihail, și care este Alfa și Omega, coboară cu un mesaj în mâna Sa. Cărticica din mâna Sa este partea din Daniel care a fost pecetluită până în zilele de pe urmă.

În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea porțiune a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

Partea profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă este capitolul unsprezece. Este vorba de ultimele șase versete ale capitolului unsprezece; însă, mai precis, de istoriile cuprinse în capitol, care se repetă în acele ultime șase versete.

Nu avem timp de pierdut. Vremuri tulburi sunt înaintea noastră. Lumea este frământată de duhul războiului. Curând se vor desfășura scenele de strâmtorare despre care vorbesc profețiile. Profeția din capitolul al unsprezecelea al cărții lui Daniel aproape că a ajuns la împlinirea ei deplină. O mare parte din istoria care s-a petrecut în împlinirea acestei profeții se va repeta. Manuscript Releases, numărul 13, 394.

Versetul șaisprezece, din capitolul unsprezece al lui Daniel, exemplifică o istorie care se repetă în versetul patruzeci și unu, căci, în acel verset, împăratul de la miazănoapte stă în Țara slăvită. Istoria din versetul șaisprezece identifică momentul în care generalul roman Pompei a adus Iuda și Ierusalimul în captivitate.

Dar cel ce vine împotriva lui va face după voia sa și nimeni nu va sta înaintea lui; și el va sta în țara cea slăvită, care va fi mistuită de mâna lui. Daniel 11:16.

Intenționez să folosesc acest verset drept ancoră pentru analiza noastră a versetelor care precedă acest verset, astfel că voi stabili mai întâi această înțelegere. Intenționăm să arătăm că istoria care urmează după destrămarea împărăției lui Alexandru cel Mare în versetele trei și patru începe în 1989 și identifică apoi actualul război din Ucraina, victoria lui Putin asupra forțelor Occidentului și înfrângerea sa ulterioară, care conduce spre versetul șaisprezece.

„Deși Egiptul nu a putut sta înaintea lui Antioh, împăratul de la miazănoapte, Antioh nu a putut sta înaintea romanilor, care veneau acum împotriva lui. Nicio împărăție nu mai era în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată Imperiului Roman atunci când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antiohus Asiaticus de posesiunile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.

„Aceeși putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și s-o mistuie. Roma a ajuns în legătură cu poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 161 î.Hr., dată de la care ocupă un loc de seamă în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și aceasta în felul următor.”

La întoarcerea lui Pompei din expediția împotriva lui Mitridate, regele Pontului, doi pretendenți, Hircan și Aristobul, se luptau pentru coroana Iudeei. Cauza lor a fost adusă înaintea lui Pompei, care a înțeles curând nedreptatea pretențiilor lui Aristobul, dar a dorit să amâne hotărârea în această privință până după expediția sa mult dorită în Arabia, promițând că va reveni atunci și le va rânduîi treburile precum i se va părea drept și convenit. Aristobul, pătrunzând adevăratele sentimente ale lui Pompei, s-a grăbit înapoi în Iudeea, și-a înarmat supușii și s-a pregătit pentru o apărare viguroasă, hotărât, cu orice preț, să păstreze coroana, pe care prevăzuse că va fi adjudecată altuia. Pompei l-a urmat îndeaproape pe fugar. Pe măsură ce se apropia de Ierusalim, Aristobul, începând să se căiască de calea pe care apucase, i-a ieșit în întâmpinare și a căutat să ajungă la o învoială, promițând supunere deplină și sume mari de bani. Pompei, primind această ofertă, l-a trimis pe Gabinius, în fruntea unui detașament de soldați, să primească banii. Dar când acel locotenent-general a ajuns la Ierusalim, a găsit porțile închise în fața lui și i s-a spus de pe ziduri că cetatea nu va respecta învoiala.

Pompei, nevrând să lase nepedepsită o asemenea înșelăciune, l-a pus în lanțuri pe Aristobul, pe care îl reținuse la sine, și îndată a pornit împotriva Ierusalimului cu întreaga sa armată. Partizanii lui Aristobul erau pentru apărarea cetății; cei ai lui Hircan, pentru deschiderea porților. Aceștia din urmă, fiind majoritari și impunându-se, i-au dat lui Pompei intrare liberă în cetate. Drept care adepții lui Aristobul s-au retras pe muntele templului, la fel de hotărâți să apere acel loc pe cât era Pompei de hotărât să-l supună. La capătul a trei luni s-a făcut în zid o breșă îndeajuns de mare pentru un asalt, iar locul a fost cucerit la tăișul sabiei. În măcelul cumplit care a urmat, douăsprezece mii de persoane au fost ucise. A fost o privescătoare, observă istoricul, să-i vezi pe preoți, angajați atunci în slujba divină, urmându-și cu mână liniștită și hotărâre statornică lucrarea lor obișnuită, părăd neconștienți de tumultul sălbatic, deși pretutindeni în jurul lor prietenii lor erau dați măcelului și, adesea, chiar sângele lor se amesteca cu sângele jertfelor lor.

După ce a pus capăt războiului, Pompei a dărâmat zidurile Ierusalimului, a transferat mai multe cetăți din jurisdicția Iudeei în cea a Siriei și a impus tribut iudeilor. Astfel, pentru întâia oară, Ierusalimul a fost adus, prin cucerire, în mâinile acelei puteri care avea să țină „țara cea slăvită” în strânsoarea sa de fier până la nimicirea ei desăvârșită. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 259, 260.

Vom continua acest studiu în următorul nostru articol.

Faptul că nu există nicio controversă sau tulburare în mijlocul poporului lui Dumnezeu nu trebuie socotit drept dovadă concludentă că ei rămân statornici în învățătura sănătoasă. Există teme de teamă că s-ar putea să nu discearnă limpede între adevăr și rătăcire. Atunci când cercetarea Scripturilor nu suscită întrebări noi, când nu se ivește nicio deosebire de opinie care să-i îndemne pe oameni să cerceteze Biblia personal, pentru a se încredința că au adevărul, vor fi mulți acum, ca odinioară, care se vor ține de tradiție și se vor închina la ceea ce nu cunosc.

Mi s-a arătat că mulți care mărturisesc că au cunoașterea adevărului prezent nu știu ce cred. Ei nu înțeleg dovezile credinței lor. Nu au o apreciere justă a lucrării pentru timpul de față. Când va veni timpul încercării, vor fi oameni care acum predică altora și care, examinând pozițiile pe care le susțin, vor constata că sunt multe lucruri pentru care nu pot da o explicație satisfăcătoare. Până ce nu sunt astfel puși la probă, nu-și cunosc marea lor neștiință. Și sunt mulți în biserică ce iau de la sine înțeles că înțeleg ceea ce cred; dar, până când se ivește controversa, nu-și cunosc propria slăbiciune. Când sunt despărțiți de cei de aceeași credință și constrânși să stea singuri și de unii singuri pentru a-și explica credința, vor fi surprinși să vadă cât de confuze sunt ideile lor despre ceea ce acceptaseră ca adevăr. Este cert că a existat printre noi o îndepărtare de Dumnezeu cel viu și o întoarcere spre oameni, punând înțelepciunea omenească în locul înțelepciunii divine.

Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace dau greș, ereziile vor pătrunde în mijlocul lui și îl vor cerne, despărțind grâul de pleavă. Domnul îi cheamă pe toți cei ce cred Cuvântul Său să se trezească din somn. A venit o lumină prețioasă, potrivită pentru timpul acesta. Este adevăr biblic, care arată primejdiile ce stau chiar asupra noastră. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sârguincios al Scripturilor și la o examinare cât se poate de critică a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate implicațiile și pozițiile adevărului să

fie cercetate temeinic și stăruitor, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se rezeme pe supoziții și pe idei neclare cu privire la ceea ce constituie adevărul. Credința lor trebuie să fie întemeiată ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca, atunci când va veni timpul încercării și vor fi aduși înaintea consiliilor ca să răspundă pentru credința lor, să poată da socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și cu teamă.

Agitați, agitați, agitați. Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important ca, în apărarea doctrinelor pe care le considerăm articole fundamentale ale credinței, să nu ne îngăduim niciodată să folosim argumente care nu sunt într-un totu solid. Acestea pot sluji la reducerea la tăcere a unui împotrivor, dar nu onorează adevărul. Ar trebui să prezentăm argumente solide, care nu numai că îi vor reduce la tăcere pe oponenții noștri, ci și vor trece proba celei mai atente și mai pătrunzătoare cercetări. În cazul celor care s-au instruit ca dezbătători există un mare pericol ca ei să nu mânuiască Cuvântul lui Dumnezeu cu nepărtinire. În fața unui oponent, efortul nostru stăruitor ar trebui să fie acela de a prezenta subiectele într-un asemenea mod încât să trezească convingerea în mintea lui, în loc să căutăm doar să dăm încredere credinciosului.

Oricare ar fi progresul intelectual al omului, să nu creadă nici pentru o clipă că nu este nevoie de o cercetare temeinică și neîncetată a Scripturilor pentru mai multă lumină. Ca popor, suntem chemați în mod individual să fim cercetători ai profeției. Trebuie să veghem cu stăruință, pentru a discerne orice rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o va prezenta. Se cuvine să prindem primele licăriri ale adevărului; iar prin studiu însoțit de rugăciune se poate dobândi o lumină mai clară, care poate fi prezentată altora.

"Când poporul lui Dumnezeu trăiește în tihnă și este mulțumit cu lumina de care se bucură în prezent, putem fi siguri că El nu-i va privi cu bunăvoință. Este voia Sa ca ei să înainteze neîncetat pentru a primi lumina sporită și tot mai sporită care strălucește pentru ei. Atitudinea actuală a bisericii nu-I este plăcută lui Dumnezeu. S-a strecurat o încredere de sine care i-a făcut să nu mai simtă nevoia de mai mult adevăr și mai multă lumină. Trăim într-o vreme în care Satana lucrează la dreapta și la stânga, înaintea și înapoia noastră; și totuși, ca popor, dormim. Dumnezeu voiește ca un glas să se audă, trezindu-Și poporul la acțiune." Mărturii, volumul 5, 707, 708.